LUCIAN BOIA

MIHAI EMINESCU, ROMÂNUL ABSOLUT

Facerea și desfacerea unui mit

HUMANITAS

Eminescu nu e perceput doar ca un foarte mare poet. A ajuns să fie mai mult, mult mai mult decât atât. Ni se înfățișează, la cota lui cea mai înaltă, ca exponent suprem al românismului. În ce mă privește, am revizitat, printr-o cercetare proprie, toate fazele esențiale ale transfigurării mitice a poetului. Nu e o carte (decât tangențial) despre Eminescu, ci o privire asupra reprezentărilor poetului, un tablou sintetic al mitologiei eminesciene.

LUCIAN BOIA

MIHAI EMINESCU,
ROMÂNUL ABSOLUT

Lucian Boia, născut în București la 1 februarie 1944, este profesor la Facultatea de Istorie a Universității din București. Opera sa, întinsă și variată, cuprinde numeroase titluri apărute în România și în Franța, precum și traduceri în engleză, germană și în alte limbi. Preocupat îndeosebi de istoria ideilor și a imaginarului, s-a remarcat atât prin lucrări teoretice privitoare la istorie (*Jocul cu trecutul. Istoria între adevăr și ficțiune*) și la imaginar (*Pentru o istorie a imaginarului*), cât și prin investigarea consecventă a unei largi game de mitologii (de la viața extraterestră și sfârșitul lumii până la comunism, naționalism și democrație). A adus, de asemenea, noi interpretări privitoare la istoria Occidentului, a Franței și a Germaniei. În 1997, lucrarea sa *Istorie și mit în conștiința românească* a stârnit senzație și a rămas de atunci un punct de reper în redefinirea istoriei naționale.

Volume publicate la Humanitas:

Istorie și mit în conștiința românească (1997, 2000, 2002, 2006, 2010, 2011)
Jocul cu trecutul. Istoria între adevăr și ficțiune (1998, 2002, 2008)
Două secole de mitologie națională (1999, 2005, 2011)
Mitologia științifică a comunismului (1999, 2005, 2011)
Sfârșitul lumii. O istorie fără sfârșit (1999, 2007)
Pentru o istorie a imaginarului (2000, 2006)
România, țară de frontieră a Europei (2002, 2005, 2007)
Mitul democrației (2003)
Între înger și fiară. Mitul omului diferit din Antichitate până în zilele noastre (2004, 2011)
Jules Verne. Paradoxurile unui mit (2005)
Omul și clima. Teorii, scenarii, psihoze (2005)
Tinerețe fără bătrânețe. Imaginarul longevității din Antichitate până astăzi (2006)
Occidentul. O interpretare istorică (2007)
Napoleon III cel neiubit (2008)
„Germanofilii“. Elita intelectuală românească în anii Primului Război Mondial (2009, 2010)
Franța, hegemonie sau declin? (2010)
Tragedia Germaniei: 1914–1945 (2010, 2015)
Capcanele istoriei. Elita intelectuală românească între 1930 și 1950 (2011)
Istoriile mele. Eugen Stancu în dialog cu Lucian Boia (2012)
Explorarea imaginară a spațiului (2012)
De ce este România altfel? (2012)
Eugen Brote (1850–1912). Destinul frânt al unui luptător național (2013)
Sfârșitul Occidentului? Spre lumea de mâine (2013)
Balcic. Micul paradis al României Mari (2014)
Primul Război Mondial. Controverse, paradoxuri, reinterpretări (2014)
Dosarele secrete ale agentului Anton. Petru Comarnescu în arhivele Securității (2014)
Suveranii României: Monarhia, o soluție? (2014)
Maria, regina României, jurnal de război (3 vol., editor) (2014–2015)
Cum s-a românizat România (2015)

LUCIAN
BOIA

MIHAI EMINESCU, ROMÂNUL ABSOLUT

Facerea și desfacerea unui mit

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Cătălin Cioabă
Coperta: Ioana Nedelcu
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Andreea Niță
DTP: Radu Dobreci, Carmen Petrescu

Tipărit la Accent Print – Suceava

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Boia, Lucian
Mihai Eminescu, românul absolut: facerea și desfacerea unui mit / Lucian Boia. – București: Humanitas, 2015
ISBN 978-973-50-5043-6
821.135.1.09 Eminescu, M.
929 Eminescu, M.

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021 408 83 50, fax 021 408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372 743 382, 0723 684 194

Cuvânt de lămurire

CE POATE FI MAI CHINUITOR decât să cauți titlul potrivit pentru a-l așeza pe coperta unei cărți? M-am tot gândit. „Poetul național" e cea dintâi expresie care vine în minte. Doar că Eminescu nu e perceput numai ca un foarte mare poet. A ajuns să fie mai mult, mult mai mult decât atât. Ni se înfățișează, la cota lui cea mai înaltă, ca exponent suprem al românismului. Și atunci, ajungem la sintagma rostită de Petre Țuțea, aceea de „român absolut". Am împrumutat-o în titlul pe care l-am ales în cele din urmă.

În *Istorie și mit în conștiința românească*, inclusesem mitul eminescian în marea colecție de mituri naționale. Reiau acum subiectul, beneficiind și de contribuțiile aduse între timp, dintre care două sunt fundamentale: volumul

colectiv dirijat de Ioana Bot, *Mihai Eminescu, poet național român*, cu subtitlul *Istoria și anatomia unui mit cultural* (2001) și cartea lui Iulian Costache, *Eminescu. Negocierea unei imagini* (2008), o analiză amănunțită a emergenței mitului până în jurul anului 1900.

În ce mă privește, am revizitat, printr-o cercetare proprie, toate fazele esențiale ale transfigurării mitice a poetului, de la primele manifestări până la „destructurarea“ care se petrece sub ochii noștri. Nu am reținut tot ce s-a spus și s-a scris despre Eminescu, ci doar ceea ce am considerat că, într-un fel sau altul, a înrâurit demersul mitologic; de aceea n-am ezitat să consemnez unele interpretări de-a dreptul fanteziste, în timp ce sunt contribuții temeinice pe care le-am lăsat la o parte, tocmai fiindcă nu aduceau nimic nou în plan mitologic. Distincția trebuie avută în vedere: nu e o carte (decât tangențial) despre Eminescu, ci o privire asupra reprezentărilor poetului, un tablou sintetic al mitologiei eminesciene.

I
Un poet... așa de puțin format

PÂNĂ SĂ SE ÎNALȚE, neașteptat, fulgerător și irezistibil, în imaginarul românilor, Mihai Eminescu avusese parte mai mult de contestări și ironii decât de judecăți favorabile. Chiar și Titu Maiorescu, cel care, la numai un an după debutul poetului în *Convorbiri literare*, avea intuiția și îndrăzneala de a-l așeza în galeria literelor românești imediat după Vasile Alecsandri, își însoțea recomandarea cu un interminabil șir de critici și rezerve: „Cu totul osebit în felul său, om al timpului modern, deocamdată blazat în cuget, iubitor de antiteze cam exagerate, reflexiv mai peste marginile iertate, până acum așa de puțin format, încât ne vine greu să-l cităm îndată după Alecsandri, dar în fine poet, poet în toată puterea cuvântului este d. Mihail

Eminescu". Obiecțiile nu se opreau aici: „*Venere și Madona* cuprinde o comparare confuză", în alte locuri „sunt greșeli ce trebuiesc neapărat îndreptate", „uneori gândiri și expresii prea obișnuite, multe rime rele". Și o mustrare severă, ca de la profesor la elev: „Nu înțelegem, nu putem primi această neglijență a formei".[1]

Să remarcăm în treacăt că imperfecțiunile lui Eminescu se află la un cu totul alt nivel poetic decât perfecțiunea lui Vasile Alecsandri, cel puțin dacă ne raportăm la versurile citate de Maiorescu.

Astfel, Alecsandri:

Purtând cofița cu apă rece
Pe ai săi umeri albi, rotunjori,
Juna Rodică voioasă trece
Pe lângă junii semănători.

Și Eminescu:

Venere, marmură caldă, ochi de piatră ce scânteie,
Braț molatic ca gândirea unui împărat poet.

1. Titu Maiorescu, „Direcția nouă în poezia și proza română", în *Critice*, vol. I, Editura Minerva, București, 1908, pp. 162–165 (inițial, în *Convorbiri literare*, 15 mai 1871–1 octombrie 1872).

Cu cât arată mai bine Venus decât Rodica!

Apoteoza poetului stă la originea unui grup artificial constituit: corul „detractorilor". Intră aici de-a valma, pe lângă cei mânați de o antipatie „primară" (și care în principiu își merită numele), și comentatori de tot felul, ale căror obiecții, mai mult sau mai puțin pertinente, acceptate sau nu, își au totuși locul în orice dezbatere de ordin intelectual. Ajung să fie incluși printre „detractori" și cei dintâi critici ai lui Eminescu, vinovați de a nu fi știut de la primele sale poezii că se află în fața viitorului poet național, de care n-ar fi avut voie să se atingă.[2]

„Detractorii" de primă oră întorc de fapt argumentele maioresciene împotriva lui Maiorescu însuși și a apropiaților săi de la Junimea și *Convorbiri literare*. În „Beția de cuvinte" (1873), criticul își alesese drept țintă *Revista contimporană*, editată de Petre Grădișteanu. Semnala, cu ironie, în diversele texte publicate aici, afirmații confuze și o insuportabilă inflație verbală. În replică, P. Grădișteanu și Gr. Gellianu (cel din urmă, un personaj rămas neidentificat) atrag atenția asupra multiplelor incorectitudini ale lui Eminescu, poetul susținut

2. Alexandru Dobrescu, *Detractorii lui Eminescu*, I, Editura Junimea, Iași, 2002; II, Editura Floare Albastră, București, 2006.

nu vrem să ne pierdem identitatea într-o lume globalizată și uniformizatoare), pentru alții (care-i consideră poezia desuetă și ideologia cu totul nerecomandabilă) nu mai e nevoie câtuși de puțin. Și cu siguranță sunt tot mai mulți cei care n-ar ști să spună dacă mai e sau nu nevoie, pentru simplul motiv că subiectul a încetat să-i intereseze. Caracteristic e însă că și unii, și alții îl citesc tot mai puțin pe Eminescu, pe poetul Eminescu (iar versurile sale pe de rost, ca pe vremuri, câți le-or mai ști?). Și mitologia eminesciană, și antimitologia (care nu e de fapt decât o mitologie răsturnată) par a uita că mai înainte de a fi un mit (construit de alții) Eminescu a fost, a fost cu adevărat, un remarcabil poet. Eminescu poetul e singurul nucleu cu adevărat autentic, în jurul căruia s-a adunat treptat, justificat sau nu, întreaga mitologie.

Va veni poate vremea când vor obosi și cei care-l înalță atât de sus, și cei care-l coboară atât de jos, iar Eminescu va reveni la condiția lui originară. El e pur și simplu, atât și nimic mai mult (dar nu înseamnă deloc puțin), un mare poet romantic, cu siguranță cel mai de seamă, și încă de departe, pe care l-a dat literatura română în epoca ei clasică.

Cuprins

Din seria de autor
LUCIAN BOIA:

Istorie și mit în conștiința românească

Cum s-a românizat România?

Două secole de mitologie națională

Jocul cu trecutul.
Istoria între adevăr și ficțiune

România, țară de frontieră a Europei

„Germanofilii".
Elita intelectuală românească în anii Primului Război Mondial

Balcic: Micul paradis al României Mari

De ce este România altfel?

Sfârșitul Occidentului?
Spre lumea de mâine

Primul Război Mondial.
Controverse, paradoxuri, reinterpretări

Suveranii României.
Monarhia o soluție?

Cum s-a românizat România

Istoria nenumăratelor distorsionări pe care le-a produs în ultimul secol și jumătate cultul „poetului național" merită astăzi parcursă. Volumul de față o prezintă cu detașare, acuitate critică și finețe a observației. Oare vom reuși cândva să-l vedem (și să-l citim) pe Eminescu eliberați de mitologia creată, de un secol și ceva, în jurul imaginii lui? În orice caz, istoria exagerărilor pe marginea numelui său e plină de învățăminte.

Pentru intelectualul român din vremurile moderne, n-a existat de altfel piatră de încercare mai mare decât „Eminescu" – un nume în fața căruia nu oricine și-a păstrat luciditatea și discernământul. La început victimă a detractorilor din epocă, el a căzut curând pradă zelului glorificatorilor, care l-au sechestrat în irealitatea omagiului lor. Și cine, astăzi, în afară de Lucian Boia, ne poate ghida mai bine pe acest teritoriu minat de fantasme, pentru a reveni pe tărâmul istoriei reale?

ISBN 978-973-50-5043-6

9 789735 050436